

PORGazeen

Padesät osum

Oficiálně přišlo jaro, a byť nás, co se počásí týče, zatím nechává na pochybách, jednu jistotu nám přece jen přináší. Nový PORGazeen! Ať už jste to očekávali, či nikoli (není nad příjemná překvapení), držíte v ruce další číslo našeho oblíbeného časopisu, které vyšlo za účelem prozářit nepříliš pozitivní atmosféru posledních dní svým optimismem. Byť jsme přes zimu trochu pohubli, doufáme, že do léta získáme perfektní postavu do plavek, takže neváhejte a pište, ať se za sebe nemusíme stydět! J

Úvodem uvádějící úvodník

I přes nepříznivé podmínky nakonec přece jen nějaká ta dílka vznikla, a tak se společně s námi můžete ohlédnout za děním posledních měsíců, zjistit, jak dlouhá je smrtelná agónie Ducha PORGu, nasbírat vědomosti na komentátorský kurz, ozkoušet si své znalosti německého jazyka či se dozvědět podrobnosti k chystanému profesorskému divadlu. A samozřejmě nechybí zásobička Perel! Tak snad se při čtení naladíte na klidnější vlnu a (něco upletete nebo) příště přispějete svou troškou do mlýna.

Za aktivnější část redakce (která se momentálně skládá ze zhruba tří osob)

Eliška Chlebounová

PS: Jestli nejste s obsahem časopisu plně spokojeni, připomínám, že rádi přijmeme jakékoli publikovatelné příspěvky. Vždycky si můžete napsat to, co si rádi přečtete! ;)

Hasbo

Stalo se	3
Kalendárium	3
Na schodech, pod schody i za schody	4
To si vypiješ	4
Rozhovor s Kubíkem	5
Střípky z historie PORGu	6
Zahyne náš duch?	6
Už zase	7
Report z Obřích hor	8
Óda na běžky	8
Olympiáda	9
Jak se stát komentátorem	9
Co pro vás znamená PORG?	10-11
Kdo je pan Ma-cela	12
O profesorském divadle	13
Profesorská profi performance	13-14
Slasti a strasti mezinárodního dobrovolnictví	15
Krutopřisňáci	16
Deutsche Seite	17
Retro Perly sviní(m)	18-19

Ochotnický spolek S B O R O V N A S O B Ě
uvádí v sobotu 12. 4. 2014
a v pondělí 14. 4. 2014,
vždy od 19.00 hodin

Leto
ITALSKÁ KOMEDIE

bývalé kino
OŘECHOVKA
U1. Na Ořechovce 250/30b
P6-střešovice, tram 1, 2, 18

PORGazeen 58: časopis vydávaný studenty PORG Libeň

Redakce: Barbora Fričová, Jakub Holubkov, Jirka Lhotka, Eliška Chlebounová, Lukáš Svoboda, (Nikolas Petrov, Miroslav Crha, František Alferi, Matěj Seidl, Jáchym Kněžů), Petra Mikolášová, Kačka Jellušová

Šéfredaktor(ka): Eliška Chlebounová

Ochranný dohled: Martin Valášek

Ilustrace: Eliška Hachová, Anna Háblová, Petra Vávrová

Hlavní sběratelé Perel: Klára Šimonová, Vojta Voska

Sazba, grafická úprava: Eliška Chlebounová

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Ý-mejl: porgazeen@gmail.com.

Cena: 30 Kč

Porgazeen 58 vyšel v březnu 2014 v nákladu 110 výtisků.

's not that!

Cti trubýše svého i šišku svou * Kde asi udělali běžkaři z NDR chybu? * Ostdeutsche rentner in Aktion! * R.M. se ztratil, F.C. taky * P. p. Tatiček na odpočinku * P. p. Haláček ve stylové kožené bundě * Nevalentýnské valentýnky * Francouzi už zase okupují pražské kluby * Sexta dosahuje magického počtu šesti studentů v hodině * Proč si nenapsat test z veškeré látky, kterou jsme neprobrali? * Že chodí dívky na WC ve skupinkách je známý fakt, ale když se J. L. zavírá s kamarádkou do jedné kabinky, zdá se nám to už trochu moc * Malé maturity možná konečně nepročistí kvartánské řady * Oteklý A. K. na skok v Praze * Porgáni v tisku * Porgáni v „Národním“ * Porgáni ve Vaanes * Porgáni v Bažině * Porgáni ve Mlejně... Co vezmem útokem příště?

Porgánské stálice M. V. + V. D. a V. H. + J. V. * Roztomilí J. P. a A. D. * F. Ch. k údivu a závisti svých spolužáků též zadaný * J. F. + E. R. Tady si někdo zadělává na skoliózu * M. A. + P. V. Nejdřív jo, pak jo a nakonec ne * J. K. + nesmělá dívka "kdovíodkud" * J. J. + brýlatá neznámá * K. J. + P. K. Přes údiv okolí přestáli krizi a dál se muckají na chodbě * F.B. + K. B.? Dost možná... I když ta představa * Poté co to Š. V. nevyšlo s P. V., zkouší A. H. Chlapče, už víš, že se staršími dívkami je kříž?! * A vy ostatní? Nenechte se zahanbit!

Jaro potvrzeno březím obdobím... * P.p. Barnes šťastným otcem malé Stelly * Pí. p. Malaníková hrdou matkou malého Vincencka * Pí. p. Bidláková nadšenou babičkou (pravděpodobně také) malého Bertíka * Všem jubilantům z celého srdce gratulujeme a přejeme vše dobré do života!

Kalendárium

Udalo se:

PREPORGMUN – modelová konference OSN (14. prosinec), jíž se zúčastnilo 60 studentů z pražských středních škol a probíhala v anglickém jazyce. Všem organizátorům gratulujeme a přejeme mnoho dalších úspěchů s PORGMUNem!!!

KMD – Klub mladého diváka zavítal na několik divadelních představení, jmenovitě například na inscenaci Mikulášovy patálie, která sklídila mezi účastníky velký ohlas.

Soubor KPŇ zase nadchl své příznivce. Tentokrát představením Čekání na tanka. A my chceme ještě víc!!!

UMBA ŽIJBY aneb Storytellingový tvar amatérských (ne)herců byl v rámci festivalu Studentská Thálie zahrnut kladnou kritikou a studenti si dokonce zahráli v druhém kole soutěže na prknech Národního divadla.

Bude se konat:

Debatní klub bude debatovat na mnoha turnajích. Držíme palce!

Další výlety s p. p. Bukovským „Po vlastních po vlasti“, kupříkladu pod Blaník, v dubnu do Plas a v květnu do Máchova kraje.

RunPORG nebude (a nesmí) chybět na pražském 1/2 maratonu! Přejeme skvělé časy a mnoho rekordů!

Velké oblíbenosti se těší také VollePORG. Ale noví hráči jsou stále vítáni!

Profesorský ochotnický spolek konečně uvede očekávané představení Lelio.

Lukáš Svoboda (tercie); doplnění El Chlebounová

Na schodech, pod schody i za schody

Slyšeli jste někdy, že by umělci byli praktičtí, uměli organizovat nebo zařizovat? Jo, já taky ne. Možná právě proto je zkoušení na vánoční schody každoročně tak chaotické. Někdy začátkem prosince se na nástěnce objevila jakási pozvánka do hudebny se jmény vyvolených a přesným rozpisem časů. Zajásali jsme, protože to znamenalo možnost zorganizovat si podle nich celý den, zvláště pak oběd. Když jsme tedy dopoledne skončili dřív, byli jsme postaveni před nečekanou otázkou: U kterého z profesorů si víc šplhnem nečekaným dostavením se na hodinu a čím předmět máme obětovat svým prázdným žaludkům? Odpolední finišové časy se pochopitelně také značně lišily od stanovených, ale myslím, že všichni, kdo mají s panem profesorem nějaké zkušenosti, věděli, že tak to dopadne.

Samotná náplň zkoušek byla samozřejmě velmi naplňující. Každá z písní, jež jsme trénovali, v jejich průběhu získala téměř svou vlastní osob-

nost a vzbuzovala neobyčejnou škálu pocitů. Rozdělení na zpěvácké a instrumentální skupiny se ukázalo velmi praktickým, pokud nepočítáme frustraci umělců, kteří byli součástí obou a museli tedy ve čtyřech lidech představovat na nástrojových zkouškách celý sbor. Taktéž závěrečné, společné zkoušky, kdy byli zpěváci na půl hodiny vyštváni z hudebny, jelikož nástroje potřebovali něco přehrát, byly velkým náparem na trpělivost.

Všichni přicházeli jen proto, že se báli nepřijít. Skvělá příležitost se socializovat. Víc než půlku zkoušek jsme zvládli bez DH. Tak jsme statečný. Smyčce nejsou. Pulty nejsou. Nějak jsme se zapomněli dívat do lidí. Dost času jsme strávili válením se po podlaze hudebny. Ne smíchy. Zpíváme potichu. Očividně tak potichu, že nám museli pomoci diváci. O tom jsme nevěděli, mimochodem.

Petra Vávrová (sexta)

To si vypiješ

Porgánská kultura ožívá! Nejenom že právě čtete další číslo PORGazeenu za tento školní rok (a to se můžete těšit ještě na jedno), ale i PORGů na ex, tradičního studentského večera plného hudební produkce školních kapel a oslavy bohémského stylu života, bude letos víc. První takový večer proběhl pod zámkou Vánoc pod taktovkou Kuby Podgorného (klobouk dolů) a rozhodně je o čem psát: šest kapel, z toho dvě vůbec poprvé, předvedly své umění nebo alespoň nasazení, které ocenila nebo alespoň slyšela víc než stovka lidí, akce končila v ranních hodinách, dostavila se i česká podnikatelská honorace a vůbec nechybělo nic potřebného k tomu, aby si porgáni užili večer a dokázali, že (slovy přítomného čeztného člověka) „škola má i tuto svou druhou stránku“. Ačkoli bylo na místě příliš mnoho podnětů a příliš mnoho látek všeho druhu, reportéři PORGazeenu přesto dokázali vybrat ty důležité z nich.

První kapela **SPLASH!** je tvořena kvintány, které jste již měli možnost slyšet na Vodní slavnosti. Určitě nejsem jediný, kdo si z tohoto vystoupení zapamatoval smutný příběh o Milošovi a jeho choutkách. Ten zazněl i ve Finalu a spolu s písničkou Hvězdný muž slavil asi největší úspěch. Bude zajímavé sledovat další směřování této formace, která sebe sama označuje jako „buzna-rock“. (Jonáš (gtr); Tomáš aka Květa (gtr); Martin (bass/piano); Mikuláš (piano/voc.); Jenda (drums))

Poté přišel čas na porci kvalitního rapu. **DBKL** opět nedostal svému jménu a předvedl skvělý koncert, ačkoli se museli obejít bez svého DJe, který zřejmě opustil svět hip-hopu na vrcholu slávy. Nemalé obecenstvo tradičně ocenilo obzvlášť

písničku Vágus, nicméně i skladby Zvukomalba nebo Figuríny byly několika posluchači další den staženy a zařazeny do playlistů. A určitě nejsem jediný, kdo se těší na další nahrávky a koncerty! (z porgánů Stano-exoktáva)

Relativně početná skupina novoporgáčů měla zastoupení i mezi hudební výplní akce; **HUDBA PRO NESLYŠÍCÍ** byl druhý punk večera a i zásluhou narůstajícího počtu promile mezi publikem se jednalo o živější koncert, než měly Lihovky. Správně různé texty spolu s precizně zvládnutým hudebním doprovodem se setkaly s dobrým ohlasem a klub si mohl zařvat při písničce Policajt nebo refrén všem známých Orlíků, zvěstujících, že „všichni budou dohola“. (z novoporgánů Josef – sexta, Martin a Honza – kvinta a exNP Kašák)

Poté nastal čas na zlatý hřeb večera: premiéru kapely MAGNESIUM INTROSPEKCE. Temnou atmosféru skladeb podtrhovaly masky, které si vzhledem nezadaly s obrazy Hieronyma Bosche (mimo jiné je vytvářela exporgánka Thea). Frontman Jirka Münich stíhal kromě recitování textů ještě nutit publikum k tanci, což ale zaplněný klub ani nepotřeboval. Kladné ohlasy na vystoupení kapelu motivovaly k vytvoření dema, které si můžete stáhnout na webu, a klip, který bude v nejbližší době vypuštěn na světlo internetu. (z porgánů Kubík – oktáva, Franta – septima, Jirka a Klímák – exexoktáva)

Poslední kapela se prezentovala texty k zamyšlení a zcela novým hudebním stylem, který nazvala hate-hop. Na produkci ovšem bylo poznat, že se jedná o premiéru, a tak je určitě na čem zapracovat do příštího koncertu, o kterém budete jistě informováni! Do té doby formace žádá všechny své fanoušky, aby nezapomněli reprezentovat svou milovanou školu.

Jáchym Kněžů (sexta)

Rozhovor s Kubíkem

Jak celkově hodnotíš akci?

Až na pár výjimek (pozdě chodící zvukař, rozsednutej stolek, protrženej buben) podařená akce. Škoda že se nenašlo víc odvážlivců z mladších ročníků a neuskutečnilo se slibovaný autorský čtení. Do příště to chce také rozhodně víc umělců z NP. Díky patří všem kapelám, které se staraly o zába-
vu.

Jakou kapelu bys nejvíc doporučil neporgánovi?

Kvintánskej výběr v podobě Splash je jednoznačně nejnadějnější kapelou dnešního PORGu a mám prej udělat reklamu na naši kapelu, takže pokud můžu bejt taky trochu sobeckej, tak jsme nejlepší kapela na světě.

Jaký jsi měl pocit ze svého koncertu?

Vzhledem k tomu, že jsme si udělali rozměrově nesouhlasné škrabošky, tak jsem po celou dobu viděl akorát své špičky u nohou, takže můžu hovořit pouze o pocitu sluchovém a ten byl rozkošný.

Kdy bude další PORG na EX, pokud hodláš něco takového znova organizovat?

Jestli mi zase dojdou peníze, tak o tom budu uvažovat. Jinak už se náš čas na gymnáziu pomalu chýlí ke konci a myslím, že je na PORGu spousta organizačně zdatnějších lidí než já, kteří budou určitě vědět, co zrovna v umělecké sféře frčí, takže bych to přenechal jim a odešel do organizačního důchodu.

Velkým překvapením byla návštěva vlivného podnikatele se svou polovičkou, který si kvůli této akci odskočil z Toskánska. Akci si podle všeho užil. Bohužel se po svém proslovu přesunul nahoru a neposlechl si tak poslední kapelu, která jej ve svých textech několikrát zmiňuje. Jeho přítomnost zvedla nejen průměrný věk, nýbrž i průměrný kapitál přítomných, a proto doufáme, že přijde i na další porgánské akce; kamarádi Mirek a Marek jsou tímto též zvaní.

PORGOVSKÝ VÁNOČKY

Střípky z historie PORGu - Zahyne náš duch?

Už ani nevím, kdy jsem si začal číst staré PORGazeeny, každopádně zejména za minulý školní rok, strávený v Lincolnu, jsem jich přečetl opravdu hodně. Četl jsem je čistě z nudy, ale čas od času jsem vždycky našel článek, který byl nějakým způsobem pořád aktuální, a tak se zrodila myšlenka některé články přetisknout. Moje současná myšlenka je, že by z toho mohla být taková série, ale vzhledem k mojí neuvěřitelné lenosti nevím, jak dlouho mi to vydrží.

Každý PORGán už asi někdy slyšel o dobách dávno minulých, kdy se jezdilo na školy v přírodě i za méně než 5 000, ve správním radě nebylo jméno Roman ani jednou atd. Většina z nás si tyto krásné časy spojuje s naším příchodem na školu, máme pocit, že Duch PORGu zemřel společně s odchodem našich septimánů. A to bez ohledu na náš věk – když jsem přišel na školu, říkalo se, že vrahem ducha PORGu je Klaus, později se za pomyslného kata považoval Přibík, Nový PORG a nakonec Výšková. Vrchol celé téhle absurdity přišel letos, když se profesori i studenti svorně postavili právě za již zmíněný Nový PORG, výmysl dříve tolik nenáviděného Klause. Ten sám celou situaci hezky okomentoval v reakci na níže uvedený článek: „Zcela zřetelně si pamatuji na rok 1993 (to ještě dnešní septimáni začínali pátý ročník ZŠ), když jsem začal na PORGu učit. Hlavní články v PORGazeenu (tehdy teprve nějak začínal nebo to byl jiný tehdejší studentský časopis) se týkaly problému, že „Duch PORGu“ hyne. „Duch PORGu“ pak hynul velmi silně i v dalších letech, zejména v době takzvané Laubriády. (*Laubriádě bude věnován některý z dalších „Střípků“, pozn. JL*) Nyní „Duch Porgu“ hyne opět. Pevně věřím, že bude „hynout“ ještě za dvacet let.“ Václav Klaus: Parkety, novoty a duch PORGu, PORGAZEEN 29 (9-12/2000)

Nicméně dost už bylo komentářů: níže najdete článek o skomírání ducha PORGu z doby, kdy dnešní primáni ještě ani nebyli na světě. Já osobně jsem po přečtení několika takových článků došel k závěru, že duch PORGu umírá již od té doby, co byl PORG založen. Vlastně je to ale dobře – pokud stále jen hyne, pořád je naživu!

Jirka Lhotka (septima)

Zahyne duch PORGu?

Duch PORGu hyne. Neděje se to nijak dramaticky, jeho umírání není doprovázeno efektními záchvaty či vykašláváním krve. Spíše jde o postupnou degeneraci. Abych objasnil, co je tím „duchem PORGu“ myšleno, uvedu několik příznačných faktů: Mizí, a to zvláště v tomto roce. Tvůrčí aktivita odrážející se v Salmovské a PORGazeenu. Sexta již několik let nehraje dříve obvyklé divadelní představení, představení uskutečněná mají kolísající úroveň, ale i ty vynikající (např. červnové Sáňky se zvonce loňské kvinty) navštěvují pouze babičky herců a minimální vzorek nás ostatních. Dlouhodobě klesá zájem studentů o dění ve škole. Tyto a další příznaky vzrůstající apatie mají jednu zásadní příčinu – klesající hladinu hrdosti na školu. Mám-li však být na školu hrdý, mám-li se s ní ztotožňovat a cítit se být její součástí (součástí aktivní a tvořící, nejen trpně přijímající), mám-li se namáhat pro její zlepšení, musím mít pocit, že je výjimečná, že za to (a také o to) stojí.

PORG vždy výjimečný byl. Ať to zní jakkoliv elitářsky, právě tato výjimečnost, ojedinelost byla nejsilnějším důvodem:

a) pro studenty, aby věnovali škole svůj volný čas a zapojovali se i do akcí „navíc“.

b) pro profesory, aby stále vymýšleli nové postupy a projekty, učili věci, co jinde neučí, také dělali něco „navíc“.

c) i pro rodiče, že stojí za to platit školné, aby jejich dítě vospělo v rozumnou, tvořivou a samostatně myslící bytost. (Mimochodem, máte pocit, že škola dělá „maximum pro rozvoj osobnosti studenta“? Já takovou atmosféru na škole nevnímám. Spíše jako by se rozmáhala průměrnost a strach vyniknout.)

Tato výjimečnost bohužel zvolna eroduje. Najít univerzální důvod pro tuto erozi lze stěží – obvykle to bývá odbýváno bonmotem, že revoluční nadšení z počátku devadesátých let a založení PORGu vyprchal. Ano, velmi příhodné – co můžeme dělat proti běhu dějin, tady máme objektivní a nezvratný důvod, proč nebýt aktivní, proč se nesažít udržet si svůj specifický charakter.

V této souvislosti si dovolím označit jednoho z viníků – je jím kromě již zmíněné lenosti studentů i ředitel školy pan Václav Klaus.

(Pokračování na stránce 7)

Už zase

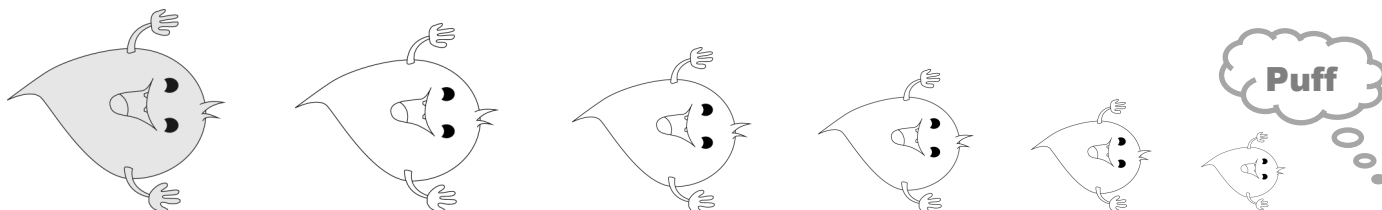
Věříte na víly? Doufám, že jste zvolili jediná vhodná slova a odpověděli kladně, jelikož jak známo, za každou „nevěřicno-Tomášovskou“ odpověď dostane jedna z těch roztomilých okřídlených bytůstek spěšnou jízdenku do Nebeského království... A podobně to funguje i s naším (nyní už méně) proslaveným Duchem PORGu. Neustálé spekulace o jeho existenci nikterak nenapomáhají jejímu potvrzení... Ale já pevně věřím, že tu „Něco“ je. A je celkem jedno, jestli se jedná o rozšafné průhledné strašidýlko po vzoru Protivy, nebo jde o tajemnou auru, která prosakuje celou budovou. Když si budeme donekonečna opakovat, že už veškerá aktivita tohoto fenoménu skončila, naše dohady se s velkou pravděpodobností stanou brzy realitou.

Měli bychom se ale konečně smířit s myšlenkou, že nám Ducháček dospěl do věku, kdy se mu do ničeho nechce, nejradši by celý den

prospal, má dojem, že mu došly nápady, bojí se odmítavé reakce, a tudíž se neprojevuje s takovou vehementností jako dříve. Možná má dojem, že na něj už všichni zapomněli.

Teď přichází náš čas! Měli bychom konečně zapojit naše nadprůměrně inteligentní mozky a oživit tradici, která stojí za to nebyť zapomenuta. Kolik různých vtípků a legrací je každý student schopný vymyslet a s trošičkou úsilí i realizovat. Přece nenecháme na holičkách něco, co drželo atmosféru naší školy tak dlouho na tak příjemné a dobré úrovni! My jsme na počátku naší životní cesty, v rozpuku mládí, plni energie, a jistě přesyceni originálními ideami a radami, jak zlepšit či oživit studentský život! Rozhodně bychom neměli fňukat, jak jde všechno „do háje“, ale snažit se a udělat co nejvíc pro to, aby všichni zase pocítili tajemné přátelské objetí či poplácání po rameni, kdykoli přijdou do toho našeho „ústavu“.

(El Chlebounová, sexta)

Čím že se podle mého názoru provinil? Soustavným potlačováním možností studentů něco na škole změnit. Kdykoliv pan ředitel něco na škole mění, programově se nezajímá o názor studentů. Ať se již jedná o změnu systému hodnocení, zrušení třídních fondů, nebo např. naposledy odstranění koberců ze tříd a zavedení ošklivých parket. Pokud nějaká diskuse proběhne, pak je to již s křížkem po funuse, tj. bez možnosti ovlivnit realitu. Mimochodem, třídní fondy mají jednu věc společnou s oním legendárním malováním na zdi. Obě tyto věci umožňovaly studentům měnit své „teritorium“, svůj životní prostor podle vlastních (byť někdy esteticky sporných, nebo nedejbože dokonce neekonomických) představ. To je podle mého názoru pro možnost ztotožnit se se školou velmi důležité. Stejně jako pokrytí podlahy. Je zásadní rozdíl mezi kobercem, navozujícím atmosféru obývacího pokoje, a mezi parketami, navozujícími pocit sokolovny.

Ptal jsem se jednoho oktávána, co říká těm „parketkám“. Jeho odpověď byla příznačná – „Nelíbí se nám, ale diskutovat o tom s Klausem

nemá cenu, protože představa, že by naše názory něco změnilo, je přímo absurdní.“ Přesto si myslím, že je chyba rezignovat na diskusi a propadat apatii a nezájmu.

Možná, že by situaci prospěla nějaká forma studentské rady – ne že by se snad měla scházet pravidelně a „úřadovat“, minimálně by ale mohla být prostředníkem mezi vedením školy a studenty – je fakt, že v současné době ředitel nemá možnost diskutovat se studenty a k jejich názorům přihlídnout při svém rozhodování, ani kdyby o to měl zájem – zkuste diskutovat se stošedesáti lidmi najednou. Fungování takové rady je ovšem možné pouze za dvou předpokladů – že bude vedení školy ochotno ji brát jako partnera k diskusi, ale především – že bude někdo ochotný zvednout zadek a v té radě se angažovat.

Jakub Seidl (exporgán)

(Článek uveřejněn v podzimním čísle roku 2000)

Report z Obřích hor

Smrtáček, Medvědín, Horní Mísečky... Vzpomínáte si? Vsa-
dím se, že nostalgicky zamáčkne-
te nejednu slzu při vzpomínce na
tyto báječné a nezapomenutelné
chvilky. A o čem to vlastně mlu-
vím? – možná se ptají nižší roční-
ky. No přece o lyžáku, neodmyslitel-
né části života PORGána.

Určitě stojí za povšimnutí,
že zde (stejně jako, troufnu si říci,
na všech akcích PORGu) nejde
primárně o účel výjezdu (v našem
případě lyže), nýbrž o formování
kolektivu, a to jak ve třídním, či
meztřídním slova smyslu. Proto
nechápu, jak někdo, nemaje k
tomu nějaký závažný důvod, mů-
že odmítnout tak skvělou příleži-
tost ulít se legálně z výuky.

Příjezd nebyl úplně hlad-
ký. Pár mil před cílem jsme zasta-

vili na odstavném parkovišti, neb
nějakému autobusu o pár set me-
trů výše to trochu „uklouzlo“ a
zablokoval úzkou silnici na více
než hodinu. Samozřejmě že jsme
nelenili a vyhrnuli se z vozidla
jako roj včel. Začala děsivá bitva.
Krutost neznala mezí. Létající
sněhové koule vykonaly své a br-
zy jsme všichni vypadali jako
tlupa sněhuláků.

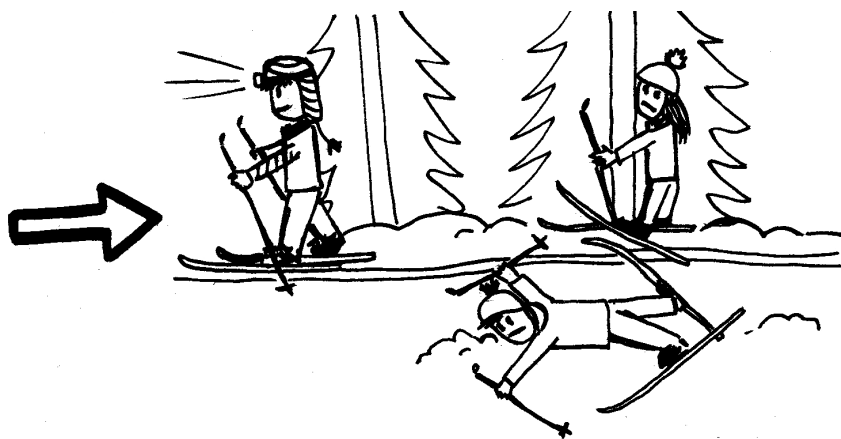
Novinkou letošního roku
se stalo (i přes veškeré vynalože-
né úsilí našich milovaných kanto-
rů) zrušené večerní lyžování, což
někteří účastníci zájezdu nesli
velmi neblaze. Ve snaze o ales-
poň částečné uspokojení zkla-
maných byla uspořádána akce
nazvaná „Večerní běžkování“.

Jízda při mihotavém světle
čelovek je bezesporu zajímavá,

zvláště připočtete-li k tomu také
ne zrovna příjemný fakt, že vlast-
ně nevíte, kam se řítíte, a za kaž-
dou zatáčkou vás může překvapit
strom jistě ne náhodou nachýle-
ný zrovna do vaší jízdni dráhy.

Můj nejintenzivnější proži-
tek, nad kterým se jistě pousmě-
jete a jenž mi v té chvíli nepřipa-
dal ani za mák vtipný, neb jízda
jednou nohou mimo stopu je sa-
ma o sobě dost odvážný dopravní
počin, a připočtete-li k tomu ještě
zhaslou baterku a stopu, jež ne-
drží, míra adrenalinu stoupá vel-
mi rychle a Murphy si říká o po-
řádný karambol. Vzpomínám.

Lukáš Svoboda (tercie)

Óda na běžky

Hasím si to z kopce dolů,
marně snažím brzdit,
vím, že nemám jinou volbu,
než se dole rozbít.

Buch, bác! Ksicht ve sněhu,
hůlky leží opodál,
lyže zapíchné v kaši bílé,
čapka kutálí se dál.

„Vstávat, na lelky není čas!“
slyším z dálky známý hlas.
Bruslí ke mně zvuku zdroj,
hučí jak soprán hoboj.

Šupiny mé hvízdají,
s motorem si zadají,
touha po teplé posteli
kupředu mě pohání.

Konečně! Chatu vidím,
euforii v sobě cítím,
na běžky jaksí zapomínám,
už je to tu zase, padám...

Lukáš Svoboda (tercie)

Olympiáda

Zimních mám za sebou pět. Pamatuju si dvě. Víím, že v roce „devadesát osum“ bylo „Nagáno“ a my „vyhráli zlatou“. Je zvláštní, že se k takovému slovnímu spojení už nemusí nic dodávat a všichni hned vědí, o co jde. Skoro jako by naše mysl fungovala na principu takového soukromého „Googlu“ – stačí zadat tato tři hesla a člověku se před očima promítne hned několik rychlých záběrů z onoho osudného zápasu, Hašek, úžasné útočné momenty a následně ten slavný gól, Svoboda... I když si je, alespoň z toho odborného, vědeckého hlediska, nemůže člověk mého věku pamatovat. Další zvláštností je, s jakou lehkostí si běžný český občan přivlastňuje olympijské úspěchy sportovců. Zvláště pak, když jedou na olympiádu s tím, že je to vrchol jejich kariéry, že výš už se nedostanou. Jak k tomu potom přijdou, když vyhrají, a nějaký, s prominutím, „vesnický balík“ (včetně mě) jejich

medaili znárodní. („Už máme dvě zlaté! Rakušani jenom jednu, heč!“) Je to těmi roky komunismu, nebo je to běžné i pro ostatní státy? Ptala jsem se své francouzské svěřenyně, jen tak, abych vypadala, že mám nějaké podklady – neví, zimní sporty ji nezajímají a dnes u snídaně jsem jí svou lámanou francouzštinou vysvětlovala, co je to biatlon (a vylila jsem čaj, když jsem pantomimou předváděla střelbu). No nic, snažila jsem se. Čeští sportovci se také snaží, v Soči to jistě nemají lehké, a proto jim tímto vzdávám hold a předkládám seznam medailových jmen, třeba si na ně někdo někdy vzpomene: Eva Samková, zlato, snowboardcross. Martina Sáblíková, stříbro, rychlobruslení 3000 m a zlato 5000 m, Ondřej Moravec, stříbro, biatlon. Gabriela Soukalová, stříbro, biatlon. Jaroslav Soukup, bronz, biatlon. Ondřej Moravec, bronz, biatlon. *Ludmila Kulhavá (sexta)*

Jak být správným komentátorem

Co dělá olympijské hry ještě zajímavějšími a zábavnějšími? Komentátoři. Chlapi (dobře, občas i ženy), kteří sedí ve studiu a v živém vysílání pro nás analyzují průběh závodu, účastníky a jejich trenéry. To oni jsou ti experti. Ale na základě jejich výstupů mě občas napadá otázka: Je to z únavy, nebo tam sakra tak pijí? Asi to bude ta druhá možnost. Určitě mají tajné fígle schované v rukávu. Jak být tedy tím nejlepším komentátorem?

Základem je naprosté neuspořádání vět a slov. Čím víc skáčete od jednoho tématu k druhému, tím lépe. Bohatá fantazie je dalším důležitým bodem. Přirovnání jediné vymyšlené a nejlépe ze života, ať to publikum pochopí (př. „Vysypal to tam jako uklízečka odpadkový koš.“ „Je to Kramer v sukni, až na to, že nemá sukni.“). Ale samozřejmě musíte myslet na to, že vy jste ten odborník a posluchače u televizních obrazovek o tom náležitě přesvědčit. Cizí slova jsou tou nejlepší volbou. Pokud nevíte, co znamenají, nevadí. Hlavní je použití (př. „Je to takový introvert, že nemá žádné problémy.“). Občas budete muset

přeložit rozhovory se sportovci. Pokud neovládáte daný jazyk, stačí to jednoduše okomentovat: „Tak tohle ani nemusím překládat.“ Sloveso, bez kterého se neobejdete, je obávat se. Obávejte se všeho. Obávejte se, že to Gábina netrefí, že to Jarda netrefí, obávejte se, že to nebude na medaili stačit. A hlavně se obávejte, že jste slovo obávat se použili málokdy. Nejdůležitější ale je dokázat divákům u televizních obrazovek, že jste vlastenec a že české sportovce podporujete. Křičte, křičte, křičte: „Běž, Kačko/Jardo, běž!“ Alespoň proberete ty spáče, co si díky vám mohou užít ten krásný moment. Ještě lépe mluvte v první osobě množného čísla. Ať všichni vědí, že na tom stadionu s Ondrou bruslíte taky (př. „Zkusme to ještě.“ „Vyhraje.“).

Myslím, že bych byla skvělou komentátorkou. Konečně by někdo docenil naprostou zmatečnost mého mluveného (i psaného) projevu. Celá Česká republika by žila mými hláškami. Nádherná představa. Stejně se ale obávám, že by mě tam nechtěli. *Natálie Tůmová (sexta)*

Co pro vás znamenal PORG?

Odchod našeho dlouholetého ředitele může pro PORG znamenat začátek nové etapy. A proto jsme se rozhodly zeptat se několika exporgánů, jak se zpětně dívají na své studium na PORGu.

Vojtěch Veselý, 1998:

Školu, do které se děti těší. Jinak také ambivalentně prožívané období, které jsem docenil buď zpětně, nebo v porovnání s dobovými referencemi svých vrstevníků z jejich středních škol. PORG z toho vychází a vycházel výborně. Co se měřitelných výsledků týče, nebyl jsem často ani dostatečný student a látku jsem často doháněl o letních prázdninách. S tím asi souvisí i to, že dostanu-li dnes jakoukoli otázku, první, co mi přijde na mysl a zasáhne i srdce, je, že existuje něco, co mám vědět/znát/umět. Pocit, že musím obstát, jinak bude zle, ve mně PORG zformoval celkem bezpečně, zároveň mě vybavil nástroji, jak s tím pracovat.

Vavřinec Veselý, 2000:

Co se PORGu týče, tak je to pořád parta lidí napříč ročníky, na které narážím a se kterými se potkávám v běžném životě. Mám s nimi společná východiska, společně známé, podobné kulturní zázemí. A to je celkem dost.

Julie Růžičková, 2008:

PORG byl kdysi v mých očích zvrhlou intelektuální slavností kavárenských povalečů...:-) V současné době to ale vidím tak, že jsem žila v prostředí, které mi poskytovalo tolik možností a podpory pro rozvoj různorodého nadání a zájmů, že jsem je ani nebyla schopná využít. Navíc ve společnosti lidí, kteří se zbytečně nebojí o svoje malé korýtko (např. ve formě školního úspěchu) a realitu nepovažují za důvod k brblání pod fousy, ale za podnět k aktivnímu přispění k řešení situace.

Joachim Veselý, 2008:

PORG byl pro mě druhým domovem. Zvlášť v prvních letech jsme pravidelně po škole zůstávali v budově a hráli společně karetní, počítačové nebo jiné hry – často až do zavíračky. Rád jsem se vracel mezi lidi na PORGu, protože to byla silná komunita – samozřejmě, ne všichni studenti či profesori se chtěli zapojovat, ale ti, co tvořili jádro „živého“ PORGu, stáli každým coulem za to. Miloval jsem PORG, protože pomáhal člověku dospívat a růst, ať už to byl kdokoliv, měl jakékoliv zájmy a byl jakkoliv „divný“.

Eliška Kubicová, 2009:

Na PORG jsem chodila v době, kdy jsem začínala zjišťovat, kdo jsem a čeho chci v životě dosáhnout. Ačkoliv jsem to všechno od té doby mnohokrát změnila, základní ponaučení, které mi PORG dal, zůstává: nebát se jít za svými cíli a kriticky přemýšlet o věcech kolem sebe, i kdyby to znamenalo jít sama proti všem.

Martin Černý, 2010:

Místo, které pravděpodobně nejvíc ovlivnilo formování mé osobnosti. Místo, kde jsem se hodně naučil a našel (snad) doživotní přátele.

Radek Hlaváček, 2010:

PORG pro mě znamenal výzvu, protože ne každý v životě dostane možnost studovat na skutečně vyhlášené škole, také znamenal příležitost poznat skvělé lidi a začít s nimi plno legrace. Znamenal pro mě ale taky opruz, protože to je střední škola, a ta člověka po čase zákonitě začne buzerovat. Rovněž znamenal zklamání, protože se vinou příchodu Martina Romana škola začala posunovat směrem, se kterým jsem nesouhlasil. A teď pro mě znamená krásnou vzpomínku.

Matěj Jungwirth, 2011:

Bez přehánění: 8 skvělých let života, na který už teď vzpomínám s (téměř skutečnou) slzičkou v oku. Výuka byla samozřejmě velmi kvalitní, nicméně především dvě věci pro mě vždycky budou symbolizovat PORG. První jsou skvělí profesori, s některými z nichž se vídám dodnes, a druhé jsou skvělí studenti všech ročníků, které člověk téměř musí poznat díky velikosti cele školy. Dodnes potkávám porgány, kteří maturovali, když já jsem byl v primě, a stále se zdravíme – to není úplně obvyklé.

Claire Klingenberg, 2011:

PORG pro mě znamená vzpomínky, vzpomínky na sedm skvělých let strávených s kolektivem inspirativních lidí, jak spolužáků, tak kantorů. Jak to bývá, ne všechny vzpomínky jsou jen pozitivní a radostné, ale i neradostné zkušenosti rozvíjejí. PORG pro mě znamená možnosti. Stačí, když se

podívám na svou třídu. Pár z nás je na technických a matematických oborech, někteří se vrhli do oborů uměleckých, jiní zase studují humanitní obory. PORG pro mě znamená prestiž. Je to škola, na kterou můžeme být hrdí, když píšeme životopis nebo pronikáme do vysokoškolského studia. Jsem velmi ráda, že jsem měla možnost na PORGu studovat. Nejen pro to, že v mé hlavě přetrvávají znalosti a dovednosti získané na PORGu, ale i pro to, že po ukončení studia přetrvávají vztahy se spolužáky, za což vděčíme i naší třídní Zuzaně BIDLÁKOVÉ.

Monika Mazlová, 2011:

PORG mi dal hlavně kamarády, jako snad každému jeho střední škola. Dal sebevědomí, dal mi schopnost obhájit svůj názor, ale hlavně mě naučil, že se na můj názor někdo ptá. Na VŠ nikoli. Dal mi zázemí, prostor, kde jsem osm let trávila víc času než doma. Dal mi příležitost přijít s nápadem a zrealizovat ho – čajovna, ples, filmovky. Dal mi zkušenost, že život je nespravedlivý. A nejmíc jsem se toho naučila vedením čuvunu, opravdu. Management, marketing, time-management, starost o finance, vyjednávání s vedením... Všechny ty Romanovy „soft-skills“ tam byly.

Jakub Kurnas, 2012:

„Ty zkurvej žide, pocem!“ křičel Vadim Petrov. V levé ruce třímал kružítko, v druhé tlustou učebnici němčiny. Švagr se svíjel v křečích

smíchu, a když popadl dech, vyskočil jak perko, popadl nejbližší hrnek a mrštil jím o stěnu. Pabiánová si zoufale myla ruce, když se vrátila zpod stromu, protože jí smrděly po cigáru. Fojtík kázal s Múnicem o nadřazenosti patricijů nad plebem, a když vešel profesor Toegel, posadil se a začal se rytmicky kývat tam a zpátky (jako se sklenička noha nezadržitelně hodinu co hodinu pod lavici klepala, jako by chtěla naklepat řízek), oba se uklidnili a začali psát osmitisící verš eposu. Atakdál atakdál. Osm let zážitků, z nichž mnoho bylo poprvý (a třeba i naposled)... Asi je důležitý, kdo ty zážitky stimuluje a v jakém prostředí se odehrávají, a to prostředí se na člověku nějakým způsobem podepíše. A, co víc, po osmi letech si člověk odnese aspoň pár dobreh kamarádů a lidí, kterých si váží a ke kterým má naopak despekt. A to je možná (neumím posoudit) ten porgánskej přesah, že těch zapamatovaných lidí vůbec není málo.

Vadim Petrov, 2012:

Místo, kde jsem mohl s kamarády dělat průšvihy, občas se dost předvádět na hodině a dostat za to známku, občas psát testy z věcí, kterým jsem nerozuměl, a zřídka z věcí, kterým jsem rozuměl.

Kateřina Kubicová, Klára Šimonová, Františka Tránová, Nora Třísková (kvarta)

JAK KLAUS PŘIŠEL A ODEŠEL:

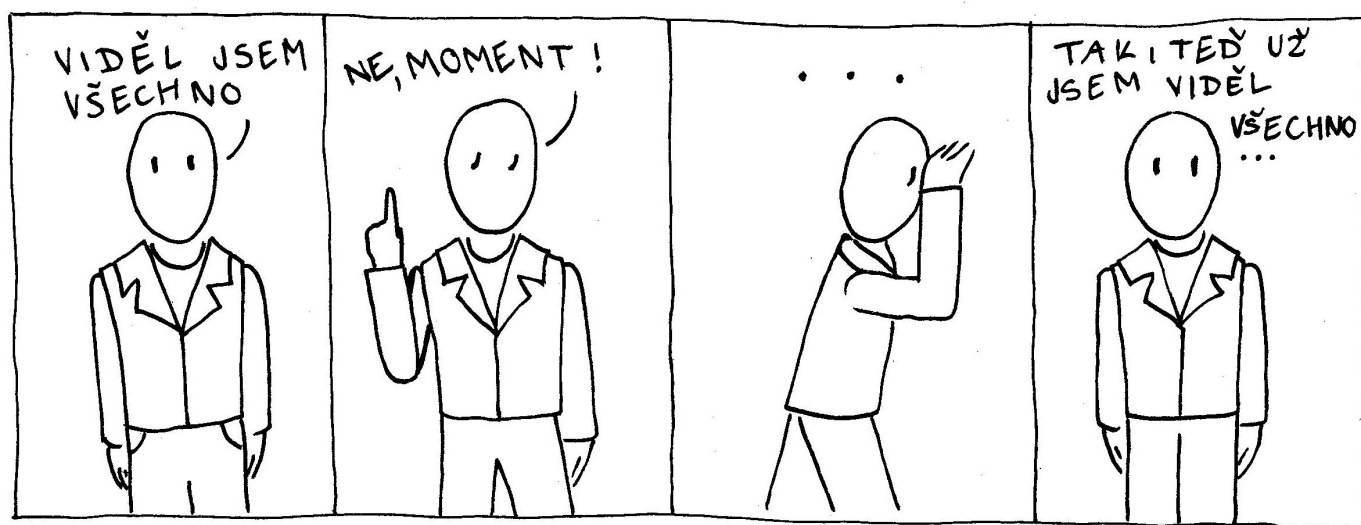

Kdo je pan Ma-cela?

Myslíte si, že pana Ma-celu znáte? Otestujte se! Vybrali jsme pro vás 18 informací o něm, které nám o sobě od září sdělil.

- 1) Doma chodí v čepici, aby nemusel topit a šetřil tím přírodu.
- 2) Má ambici zpívat koloraturní árie
- 3) 15 let kouřil a pak před 10 lety ze dne na den přestal. Nejvíce mu na tom chybí vyfukování kouře.
- 4) Mívá bažení po žrádle.
- 5) Měl spolužačku, která k svačině nosila máslo. Oloupala ho z obalu a sežrala.
- 6) Měl na nose bradavici, která mu krvácela při smrkání.
- 7) Myslí si, že jeho břichu sluší jablka.
- 8) Měl sousedku, která smrděla jako ryba.
- 9) Jeho matka si koupila bio-česnek za 80 korun a on byl celej plesnivej.
- 10) Jeho babička byl stará a nemohla už nosit tašky a třikrát se jí stalo, že jí někdo nabídl pomoc. Zatímco nesl její tašky, vytáhl z nich její peněženku.
- 11) Měl studenta, který se uonanoval do bezvědomí.
- 12) Miluje buřty opečený na ohníčku, protože to dělali u babičky a je to dojemný.
- 13) Když si dá pizzu, má chuť na dortík. A po dortíku znova na pizzu.
- 14) Zná člověka, co vypije 10 litrů coly za den.
- 15) Radši než aby musel brát hormonální antikoncepci, by chodil do cukrárny. Ale pořád lepší než potrat...
- 16) Měl vlasy až pod lopatky.
- 17) Má na stehnech strie.
- 18) Když bral lázeň, spálil si prdel o kamna.

Honza Korb, Jirka Vavruša, František Alferi (septima)

MA - CELA

O profesorském divadle

V letošním školním roce studujeme hru Carla Goldoniho Lelio aneb Láň. Předvedu se v roli Pantalona. Mým synem bude Lelio. Dále vystupuje Dottore Balanzoni, jeho dvě zamilované dcery, jejich nápadníci, tajemná paní, sluhové Kolombína, Harlekýn a Brighela, pradleny a další. Podle jmen každý pozná, že autor použil postavy a zápletku z commedie dell'arte.

Rozdělení rolí nebylo snadné. Nejen proto, že pánů je v našem spolku méně než dam. Také proto, že se osoby a jejich představitelé střídaly. Někdo přišel, jiný odešel. Tyto změny mi nabídly nejprve pana Pantalona, pak pradlenu a nyní se ke mně vrátila ona původní mužská postava. V době, kdy jsem neměla roli, vymýšlela jsem kostýmy. Příběh se odehrává v době karnevalového veselí. Tedy Itálie, asi renesanční čas. Ve hře jde hlavně o čtyři milenecké páry. Dvojice by měly oděvem vyjádřit nejen své postavení, ale i vzájemné vztahy. Některé osoby mají předem dané znaky. Například sluhové Kolombína a Harlekýn nosí stylizované záplaty v červené, zelené a žluté barvě. Pantalone přiléhavé pantalonky. Dottore a jeho žák znamenají učenosti – klobouk. Od návrhu je dlouhá cesta. Po této cestě se mnoho původních nápadů vyvíjí a mění. Nakonec jsou přeci jen všichni oblečení. A co rekvizity? Nemáme jich mnoho, ale některé opravdu pěkné. Za zmín-

ku stojí kordy, které ručně vyrobil dědeček pana profesora Haláčka. S ostatními pomůckami pomáhá pan školník.

Současné obsazení se ustálilo až začátkem února. Zprvu jsem s kolektivem nezkoušela a naskočila, jak se říká, do rozjetého vlaku. Nový text jsem se učila urychleně. Myslela jsem, že mi bude dělat problém hbitý spád textů a střídání dialogů. Není to pro mne až tak hrozné, protože postava starého muže si může dovolit mluvit zvolna, občas se v řeči zastavit. Mohu se zakoktat, skřehotat, nebo být zmatená. Také mohu chodit pomalu a mohou mi vrzat kosti. Máme totiž společný znak: stáří. Proto se mi hraje dobře. Chápu staříka a jeho starost o budoucnost syna. Na druhou stranu: nechci se usídlit v rolích mužů. Ráda bych si zahrála i starší treperendu či moudrou babičku. V hlavě mám i jiné role, ale ty jsem již většinou propásla. Nevadí. I tak je při zkoušení veselo. Většinou se snažíme roli dobře zvládnout. Někdy někdo sice vytvoří brept, splete text, zaspí nástup nebo přijde na scénu dřív. Smějeme se. Situace jsou komické, ale na veselosti trápí, když se popisují na papír. Vzpomeňte si na své nácviky divadel. Jak jste se bavili vy, tak se smějeme i my. Přijďte na naše představení podívat!

Jitka Huňková (knihovnice)

Profesorská profi performace—anketa

Zuzana Bidláková

Jakou roli hrajete? Jste s ní spokojen/a?

Hraji roli – ČERNÁ DÁMA. Jsem s rolí spokojená. Nikdo černější ve sboru není.:-)

Máte problémy se zapamatováním textu?

Se zapamatováním textu problémy nemám, jelikož téměř nemluví, jen jedním.:-)

Máte nějaké společné znaky s postavou, kterou hrajete? Je Vám sympatická?

Černá dáma ví, co chce a dosáhne toho. To je mi sympatické. Myslím, že máme společnou již zmíněnou černost a supervizi nad dějem.

Pamatujete si na nějakou veselou historku ze zkoušky?

Zatím to žádná velká sranda není, ale to ještě přijde

David Toegel

Jakou roli hrajete? Jste s ní spokojen/a?

Nehraji. Jsem spokojen.

Máte problémy se zapamatováním textu?

Obecně ne.

Máte nějaké společné znaky s postavou, kterou hrajete? Je vám sympatická?

Vždy se snažím hrát sebe, jak nejlépe umím, a sympatický si v zásadě jsem.

Pamatujete si na nějakou veselou historku ze zkoušky?

Hodnotit mohu jen minulou sezonu a krom několika málo okamžiků to byla jedna veselá histor(ka)ie.

Magdaléna Janichová

Jakou roli hrajete? Jste s ní spokojena?

Hraju Beatrici, vdavekchtivou, „o maličko starší“ dceru doktora Ballanzoniho. Jsem velmi spokojená a děkuji panu režisérovi za takovou volbu. ;-)

Máte problémy se zapamatováním textu?

Se zapamatováním ne, ale s vybavením.:-) Nejhorší je, když někdo z nás zapomene přesnou formulaci a ten, který pokračuje, čeká právě jen na přesnou formulaci. Anebo když náповěda nezaznamená, že pauza, kterou herec právě odpočítává, je d r a m a t i c k á, a nervózně syčí další text.

Máte nějaké společné znaky s postavou, kterou hrajete? Je vám sympatická?

Rozhodně mám stejnou konfekční velikost. Charakter postavy se ve hře bohužel tolik neprojeví, abych mohla říct, že bychom byly dobré kamarádky nebo ne. Jedině, co mě napadá – mužské lichotky mám stejně ráda jako Beatrice. Loňská Klásková mi ale byla povahově mnohem, mnohem bližší.:-)

Pamatujete si na nějakou veselou historku ze zkoušky?

Ze zkoušky si teď nevzpomínám. Ale loňská poslední scéna při derniéře, kdy jsme tři čekali za oponou na nástup na finálovou scénu, a potom někdo na scéně přeskočil půl stránky děje, takže jsme se tam vtrousili „nápadně nenápadně“ s jinými slovy, ta byla opravdu veselá – tedy až po té, co jsme přece jen na konec dohráli. Jestlipak jste vy, diváci zaznamenali nějakou podivnost?

Jakub Haláček

Jakou roli hrajete? Jste s ní spokojen/a?

Velkou. Jsem.

Máte problémy se zapamatováním textu?

Nemám, nic si nepamatuju. ;-)

Máte nějaké společné znaky s postavou, kterou hrajete? Je vám sympatická?

Všechny, je to bourák.

Pamatujete si na nějakou veselou historku ze zkoušky?

Zkoušky jsou tajnou záležitostí. Bez komentáře.

Daniel Lang

Jakou roli hrajete? Jste s ní spokojen/a?

Florindo, mladý lékař, naprosto nezkušený životem. Ano, hlavně díky tomu, že nemá příliš dlouhé repliky, a proto se dají zapamatovat.

Máte problémy se zapamatováním textu?

Teď už ne, ze začátku to bylo obtížnější. To, co mi nešlo přes jazyk, jsem si nenápadně upravil. Ale zřejmě si toho nikdo nevšiml. Ostatně, při zkouškách se kreativně meze nekladou.

Máte nějaké společné znaky s postavou, kterou hrajete? Je Vám sympatická?

Troufnu si říct, že moc společného toho spolu nemáme. Florindo je velmi naivní, důvěřivý a neprůbojný, trefně ve hře v jedné scéně nazvaný ňouma. Ovšem sympatický mi je, protože se nevzdává a i přes veškeré překážky si jde za svým. Věří, že svět je spravedlivý a dobrý.

A na závěr... Pamatujete si na nějakou veselou historku ze zkoušky?

Celé zkoušení by se dalo nazvat veselou historkou. Tím nemyslím, že bychom se pouze bavili, opravdu tvrdě zkusíme, ale vzájemně se skvěle doplňujeme a věřím, že to na výsledku bude znát. Teď už nám jen držte palce! :)

Andrea Výšková

Jakou roli hrajete? Jste s ní spokojen/a?

Hraju Kolombínu – milá, hodná a naivní služka.

Máte problémy se zapamatováním textu?

Mám.:-) Nejen s tím, co říct, ale také kdy.

Máte nějaké společné znaky s postavou, kterou hrajete? Je vám sympatická?

Postava je milá a hezky se hraje, je příjemné mít po vážné kněžně roli milé Kolombínky.

A na závěr... Pamatujete si na nějakou veselou historku ze zkoušky?

Pár historek určitě je, ale mám problémy s pamětí (viz bod 2). Často se týkaly toho, že náš milý principál vybral hru, kde všechny ženské postavy jsou *krásné a mladé!*

Slasti a strasti mezinárodního dobrovolnictví aneb zkušenosti z palestinského Náblusu

Začátkem letošního roku měl u nás na PORGu přednášku Matěj Jungwirth, maturant 2011. Mluvil o svém dobrovolnickém pobytu v Palestině, kde pod záštitou organizace Project Hope učil angličtinu. Jelikož se jeho pohled v mnohém lišil od pohledu médií, požádali jsme jej, aby své dojmy shrnul v článku pro PORGAZEEN.

Toto léto jsem měl jedinečnou příležitost strávit měsíc letních prázdnin v palestinském Náblusu, kde jsem s místní neziskovou organizací Project Hope učil angličtinu a hrál fotbal s palestinskou omladinou. Na začátku roku jsem měl neméně zajímavou příležitost o této zkušenosti poreferovat na mateřském PORGu, kde mě oslovil stávající šéfredaktor Porgazeenu. Jelikož byl Jirka velmi důsledný v připomínání mého závazku, zde je pokus o stručnou reflexi mého pobytu v Palestině.

K měsíci v Náblusu mě přivedla pestrá směsice důvodů: v rámci mezinárodních vztahů, které na Beloit College studuji, se zaměřuji na Blízký východ a zde se izraelsko-arabským (případně palestinským) vztahům nemůžete vyhnout. A jelikož jsem v Izraeli již nějakou dobu žil, přišlo mi nezbytné strávit nějaký čas na druhé straně barikády (zde bohužel doslovně). Pak jsem si také chtěl na vlastní kůži zkusit, jaké to je být mezinárodním dobrovolníkem, tedy přijít někam s tím, že budu pomáhat a zjistit, co k tomu ostatní vede - během toho měsíce, který jsem v Náblusu strávil se v Project Hope vystřídalo asi 50 dobrovolníků ze všech koutů světa. A nakonec i mnohem prozaičtější důvod - povedlo se mi získat velmi štědrý grant od školy, který mi uhradil veškeré cestovní a životní náklady.

Project Hope, tedy organizace, s kterou jsem měsíc dobrovolničil, vznikla před deseti lety na konci druhé palestinské intifády (povstání) s cílem poskytnout místní mládeži smysluplnou náplň volného času. Toho mají místní přebytek, především kvůli tomu, že kvůli izraelské okupaci je pohyb Palestinců v rámci Západního břehu velmi obtížný a mimo něj téměř nemožný. Project Hope zprvu nabízel hodiny anglického jazyka, ale od té doby nabídku rozšířil o další předměty, např. hudební a dramatickou výchovu, francouzštinu a kurzy práce s počítačem. Co pro mě bylo nejdůležitější, byl fakt, že Project Hope řídili místní Palestinci, kteří sami nejlépe věděli, co jejich komunita potřebuje. To také znamenalo, že každý mezinárodní dobrovolník byl spárovaný s dobrovolníkem místním, který mu pomáhal se zorientovat ve městě, najít správný autobus do vedlejší vesnice a tlumočil během hodin.

Co se výuky týče, byl to ne-skutečný kolotoč. První fakt byl, že to bylo vůbec poprvé (nepočítám-li soukromé doučování), co jsem opravdu učil angličtinu ve třídě plné dětí. Že angličtina není mým rodným jazykem, vůbec nevadilo, především proto, že drtivá většina mých žáků byli začátečníci. I když sám anglicky umím vcelku obstojně, tak jsem zjistil, že důležitější je nadšení a chuť s dětmi spolupracovat. To platilo i v rovině obecné - místní byli vždy nesmírně nadšení, když zjistili, že jsem cizinec a že v Náblusu nejsem jen na jeden den, ale na celý měsíc.

Během onoho měsíce jsem v souvislosti se svou dobrovolnickou prací narazil především na dvě hlavní úskalí. První souviselo s ostatními dobrovolníky - mnozí z nich se totiž aktivně účastnili politických demonstrací proti izraelské okupaci. Ne, že bych s protestujícími nesouhlasil na ideologické rovině - pokračující

okupaci palestinských teritorií ostatně odsoudila řada mezinárodních institutů – ale přišlo mi, že jedna věc je jet do Palestiny učit a druhá je, protestovat proti výstavbě separační zdi či čemukoliv jinému. Druhé úskalí, které pro mě vyvstalo se týkalo mého poslání jako takového. Když jsem mluvil se svými žáky nebo se staršími palestinskými vrstevníky, téměř všichni uváděli jako hlavní motivaci pro studium angličtiny (případně francouzštiny nebo němčiny) lepší pozici, kterou jim znalost jazyka dá při žádání o azyl na Západě. Na moji otázku, zda by se po odstěhování z Nablusu někdy chtěli do Palestiny vrátit, všichni svorně odpovídali, že ne. Z toho vyvstalo menší dilema – jak přesně pomáhám Palestině samotné, když vlastně pomáhám mladým a nadaným Palestincům opustit rodnou zemi? Pak jsem si ale uvědomil, že takovýmito úvahami překračuji pravomoci mezinárodního dobrovolníka – mým úkolem bylo poskytnout místním žákům alespoň trochu kvalitního jazykového vzdělání. Jak s ním oni potom naloží, bylo a je jen a jen na nich samotných.

Uvažujete-li sami o nějaké podobné zkušenosti, dobře se zamyslete nad tím, co vás k tomu vede a co od toho očekáváte. Jeden měsíc v exotických končinách vám nepostaví váš dosavadní život na hlavu a stejně tak vy sami nestihnete spasit svět. Se správně nastavenými očekáváními se pak takováto zkušenost může stát velmi hodnotnou a může pozitivně ovlivnit vaši budoucnost – já sám nyní studuji arabštinu v jordánském Ammánu a mnohem více se nyní zajímám o možnosti práce v organizacích zabývajících se uprchlíky v blízkovýchodním regionu.

Matěj Jungwirth

Učební plán na rok 20XX, aneb co určitě tenhle školní rok uslyšíte, bez ohledu na to, v jakém jste ročníku

Arnot – Stalingrad, Metternich, Břežněvova doktrína, sympatáci a zrůdy, české století

Bukovský – Maghreb, meandr, stratosféra, demografická revoluce, monzun

Janichová – výroba železa a hliníku, hašení vápna, galvanický článok, krápníky, rychlost reakce

Tatíček – Mácha, zeugma, sonet, diktát, komedie dell'arte

Roleček – turecká lidová slovesnost

Rufr – _____kracie, kapitalismus, parlament

Barnes – Co mě včera napadlo a co mi včera řekla žena. FUN!

Uhlíř – dórská stupnice, dominantna, house

Hanuš – Occamova břitva, vztekli netopýři (krávy)

František Alferi, Honza Korb (septima)

Krutopřísňáci

Pokud jste v pravou chvíli prošli po chodbě, pravděpodobně jste si všimli velkého malovaného plakátu s podivnými postavami a nápisem *Čekání na tanka*, a dost možná jste na něm hodně slovům nerozuměli a řekli jste si: „Aha... Septima se nás zase snaží bavit, a my to nechápeme...“, a pokud je všechno tohle pravda, tak jste se spletli. Obrázek s dvěma elfy, nemrtvou a trollkou vás zval na divadlo oktavánského divadelního spolku Krutopřísňáci.

Tento pětičlenný soubor se zabývá především hrami s fantasy tématikou, zatím jsou v jeho repertoáru dvě hry, které již porgáni měli možnost spatřit, jedná se o hru *Dovahkiin! Dovahkiin!* z prostředí počítačové hry *Skyrim* a již zmíněného *Čekání na tanka*, které se odehrává ve světě *WoW*. Hry jsou však, doufáme, srozumitelné i člověku, který se v těchto pojmech neorientuje, protože fantasy funguje spíše jako prostředí.

V současné době KPŇ připravují steampunkovou detektivku a snad i pokračování *Dovahkiina*, takže se máte na co těšit!

Arnot

M. A.: Ale Berijovi něco zlomilo vaz.

J. Š.: Oprátka!

M. A.: A nechcete někdo Trocki-je? Ten měl docela sexy smrt.

Třída: A jak umřel?

M. A.: Byl umlácen cepem.

M. A.: My se musíme pomaličku, přesněji řečeno rychle.

M. A.: Ten Chamurappiho zákoník je docela tvrdý.

J. Š.: Aby ne, když je na kameni.

Bidláková

Z. B.: A další jednoduchý stroj je nakloněná rovina. Třeba pro kočárky, když jedou dolů, tak to jede samo.

M. H.: To po schodech taky.

Z. B.: To ale musíte mít víc dětí, protože vám budou dole umírat.

Barnes

Z. B.: Did I tell you what I did this weekend?

Třída: Yes!

Z. B. So, I...

Z. B.: Describe me some and any.

T. H.: If you have some bread. Well, you have some bread.

Z. B.: OK. Now I understand.

Tatíček

P.T.: ...a pak ještě napsal novelu Pasák. Pro upřesnění se odehrává v Praze.

Špačková

M. Š.: To je řecké slovo.

Š. V.: A to poznáme jak?

M. Š.: No, jsme vzdělanci, to víme.

Š. V.: A my?

Valášek

M. V.: Každý je tak trochu vůl, někdo míň a někdo víc.

J. Š.: Já grafy nesnáším!

M. V.: To nevadí, hlavně když budete snášet vejce.

M. V.: To je stejný, jako když přineseme psa a řekneme mu: Hele, Ferdo, musíš ojet tady Boženu. A pak ho naložíte a odvezete.

M. V.: Příští hodinu se budeme bavit o A. Ch., tam je ta básnička (zpívá): Deset malých černoušků šlo na medvěda, jeden z nich si škobrtнул, zbyli jenom dva.

M. V.: Jaro v Libni poznáte podle toho, že v parku začnou hrozně smrdět psí hovna.

M. V.: Pánové, o přestávkách můžete dělat i něco jiného, než pořád hrát na těch vašich smart phonech! Jsou tady i zajímavější věci, třeba ženy, ženy, ženy, svatčina, ženy...

M. V.: Co jste řešili zajímavého kluci? Teda spíš co jste řešili?

M. V.: Srnčí má takovou specifickou chuť... Něco jako když jíte člověka.

Fišerová

J. Š.: My dneska na výtvarce budeme vyrábět miminka ze silonek a rýže.

K. F.: No, to je ten nudnější způsob...

P. V.: Štěpáne, ty jsi mentál!

K. F.: No tak, každý se nějak narodil...

P. K.: Máte radší pí nebo sex?

K. F.: No pí v mém osobním životě není moc přínosné.

K. F.: Chtěla bych poblahopřát všem řešitelům Pythagoriády. Nikdo neměl nula bodů!

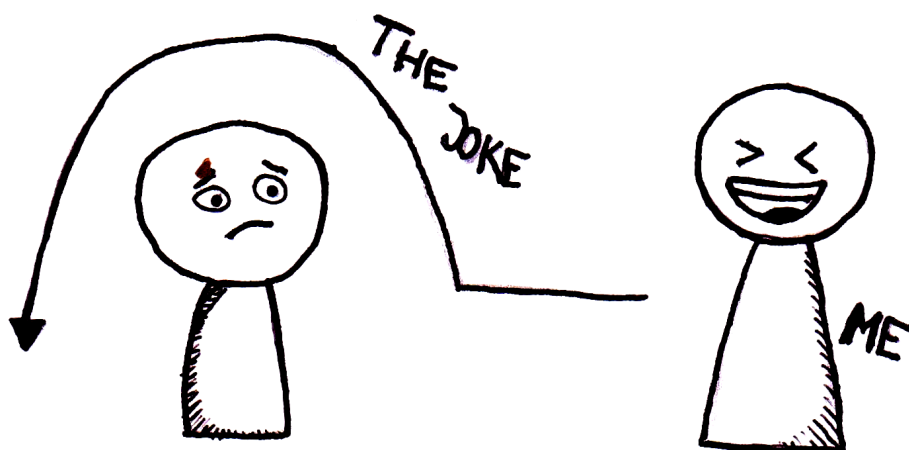
K. F.: Maximální počet bodů je patnáct. Nejlepší měl deset a jeden imaginární.

A. T.: Já to nechápu!

K. F.: (po chvíli) Adame, ještě před 15 minutami jste to chápal! To jste přepnul na wtf mód?

K. F.: Z vás se bude kouřit tak, že hasiči přijedou zkontrolovat, jestli se něco neděje.

K. F.: Tak to je hardcore!

Fantys

P. F.: Tady je takové ticho, co je s vámi? Kde je vaše pověstné povídání, které mi tak vadí? Chybí mi.

T. H.: I am sorry.

P. F.: You are sorry? Great!

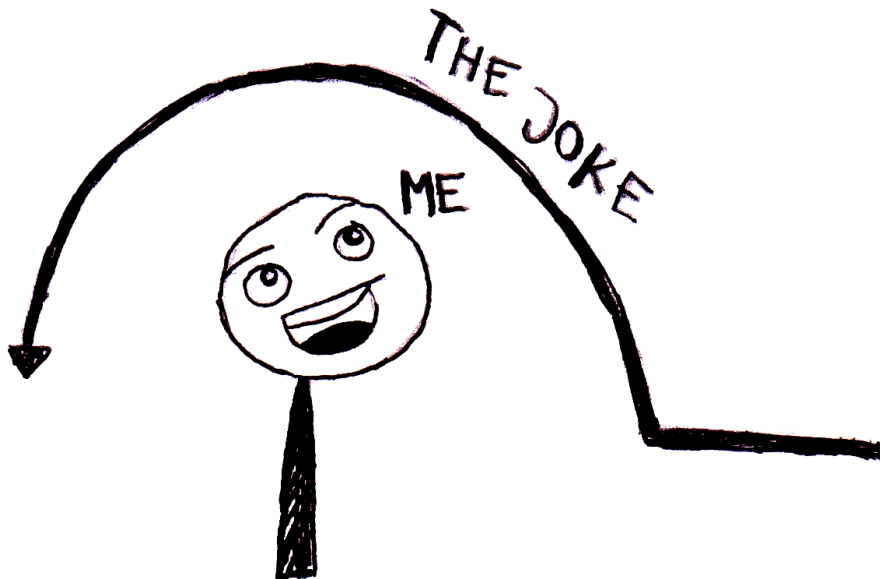
J. Š.: Ne, ne, ne, ne, ne...

P. F.: Don't speak Czech!

J. Š.: No, no, no, no, no, no...

P. F.: Shut up!

Přehrávač: Hands up, I have got a burger!

Uhlíř

Š. U.: Františko, pojďte mi zahrát něco v g-moll na piano.

F. T.: Já ale nehraju na piano.

Š. U.: To nevadí, já vám to ukážu

F. T. hraje na klavír a moc jí to nejde

F. T.: Ale já na piano opravdu nikdy nehrala.

Š. U.: To nevadí!

Š. U.: Vy tam v rohu, nerušte. Jak se jmenujete?

Š. V.: Štěpán Vácha

Š. U.: Štěpán, takové hezké jméno a co to tam děláte... Já jsem vám chtěl dát mínus, ale když jste Štěpán tak vám ho nedám.

Š. U.: To, že to vytrhnete z kontextu je vtipný tak do třinácti let. Kolik vám je?

C. J.: Třináct.

Arnot (II.)

M. A.: Augustulus byl vznešeňoučkej nuňánek.

M. A.: Kadidelník není žádnéj posranej keř!

M. A.: Bez jedinýho slova jí řekl...

Toegel

D. T.: Buďto je to mrtvý nebo to umřelo před tím, než to bylo mrtvý.

D. T.: Vy z toho svého místa asi na tabuli vidíte opravdu špatně.

C. J.: No, hlavně když tam takhle stojíte.

C. J.: Já jsem dostal 8?

D. T.: No, takovou hezkou 8, které upadla levá půlka.

D. T.: Rozdíl mezi stonožkami a mnohonožkami a ne nohy!

C. J.: Můžete říkat pacičky!

D. T.: Kdo nemá úkol?

Přihlásí se E. H.

D. T.: Moje oblíbená studentka, no teda.

Přihlásí se T. H.

D. T.: No, můj (*zamyslí se*) student.

Rufer

P. R. Štěpán spends a lot of time looking on girls.

Třída se směje a dívá se na Štěpána Váchu

P. R.: Not him, Mr. Uhlíř!

Netvařte se tak příjemně, tvařte se trochu odpornějc!

Janichová

M. J.: Kolem deseti, takže šest až osm.

M. J.: Čtyři vazby! To je nemravnost!

Lang

J. S.: Dostal jste můj e-mail?

D. L.: Ano, dostal.

J.S.: A zasmál jste se alespoň trochu?

D. L.: Jo, jo, měl jste tam plno chyb.

POHÁDKA (M. V.)

Byla jednou jedna chemie a ta si myslela, že je nejdůležitější na světě. A pak přišla čeština, fyzika a matematika kopy chemii do holeně. Řekly jí, že vlastně není tak důležitá, chemie se omluvila, sklapla podpatky a jestli neumřela, žije tam dodnes.

Čekání na tanka

Studentská Thálie

